

Hervay Tamás
 IMA EGY ÓSHÖZ
 Attila ünnepére

Attila nagykirály!
 Szkíták, hunok fénye!
 Életfolyam forrás:
 Itil folyó vére.
 Népének Étele, Itala, Vezére.
 Fordítsd fényes orcád
 Késő nemzedék'dre!

Csaba, kedves fiad
 – Ki vezet fény útra
 Csillagok ösvenyén
 Istennek honába –
 Huni örökű jó
 Székely nemzetére

Buda jó testvéred,
 – Kít nem ölél soha,
 Népéért, ha mene,
 Önként áldozatra –
 Szkítai örökű
 Magyarai vérére!

Légy segedelműnkre!

Nem sereggel menni,
 De Rómát, szeretve,
 Istenhez vezélni!
 Nem falat dönteni,
 De hő szeretettel
 Lelkeket emelni!

Aquilea-harcunk
 Önönben megvívni
 Istennel-győzelmünk
 Hírét messzi vinni!

Nyelvünk-gondolatink
 Tisztává tétessék!
 Erkölcseben mi szívünk
 Kiteljesedtessék!

Szeretettel a rossz't
 Jóra fordíthassuk!
 Gonosz hatalmakat
 Erőktől foszthassuk!
 Minden kísértésnek
 Ellene állhassunk!

Jézus amint kéri,
 Mi megbocsáthassunk!
 Krisztus amint kéri
 Kegyelmet adhassunk!

Bensőnkben, mint Urunk,
 Világ'ot teremtsünk,
 S fényünkkel e-világ
 Lámpása lehessünk!

Reményik Sándor
 CSENDES CSODÁK

Ne várd, hogy a föld meghasadjon
 És tűz nyelje el Sodomát.
 A mindennap kicsiny csodái
 Nagyobb és titkosabb csodák.

Tedd a kezedet a szívedre
 Hallgasd, figyeld, hogy mit dobog,
 Ez a finom kis kalapálás
 Nem a legcsodásabb dolog?

Nézz a sötétkék végtelenbe,
 Nézd a kis ezüstpontokat:
 Nem csoda-e, hogy árva lelked
 Feljűk szárnyat bontogat?

Nézd, árnyékok hogy fut előled,
 Hogy nő, hogy törpül el veled.
 Nem csoda ez? - s hogy tükröződni
 Látod a vízben az eget?

Ne várj nagy dolgot életedbe,
 Kis hópehelyek az örömök,
 Szitáló, halk szírom-csodák.
 Rajtuk át Isten szól: jövök.

Reményik Sándor

PILATUS

János evang. XIX. 22

A pörnek vége. Elvégeztetett...
Véres a kereszt tövében a fű.
A helytartóban forr a néma düh
S egy gondolat tépi a másikat.

"Rongy csőcselék, én unlak titeket,
Unom a vágyatok, a hitetek,
A papjaitok ragyogó ruháját,
A mellükverő messiásokat,
A nap hevét ez átkos ég alatt,
A zagyva szókat, buja színeket,
És magamat és uramat, a császárt,
Ki bírónak tett ilyen nép felett.

"Feszítsd meg!" üvöltötték a fülemben.
Amíg unottan odalöktem nékik.

Szegény bolond! Pedig csak álmodott,
Csak álmodott egy létráról az égig.
Csak álmodott, de ezeknél tán szebben.
Már szürkül fenn a Koponyák hegye -
Vajjon álmodik-e még a kereszten?

Valamit szólt nekem az igazságról,
Azután némán vérzett, ragyogott.
Gúnyjal kérdém: az igazság micsoda?
Felelé: "én vagyok".

Eh, hát kicsoda nékem ez az ember?!

A csőcselék morajlott mint a tenger,
Én untam, untam amazokat, ezt is.
Egy messiással több vagy kevesebb,
Pilatus lelke nem lesz nehezebb
És könnyebb tán ez istenverte föld,
Untam a dolgot. Odalöktem. Vége.

"De jaj! vajjon kire szállott a vére?!"

Az alkony megy, az est, az éj leszáll,
De a helytartó nyugtot nem talál.

"Feszítsd meg!" üvöltötték a fülemben
És nekem nem volt elég fegyverem,
Nem volt elég lándzsásom odakünn,
Vagy - vagy üres volt talán a szívem?
Eh mit bánom én, a bölcs szív üres,
Bús madarak, el a szívről, hess!

"Feszítsd meg!" üvöltötték a fülemben.
Mi közöm hozzá? feszítsétek hát,
Te véres kezű, szennyes csőcselék,
Feszítsd, feszítsd meg hát a Messiást!
Él-e, meghal-e, egy marad az átok,
Isten se váltja meg ezt a világot.
Mi közöm hozzá? Feszítsétek hát!
Vigyétek! - Vitték. A kereszten holt.
Ki tudja, talán mégis király volt!"

Csend most. De hallga! most az éj kopog,
Pilatus pitvarában a papok.

"Uram, mi véled egyet így nem értünk,
Ahogyan írtad, botránkozás nekünk,
Rexnek, Uram, csak ő mondta magát,
Nem készítetted jól a Golgothát!"

Ni, milyen furcsa rőt láng a szemén!
Ím kövé vált a nádszál: oly kemény.

(Odafenn csendbe hallgat a kereszten.)
Pilatus nő, ahogy beszélni kezd:

"A Messiástok megmenteni késtem,
De négy betűt a keresztjébe véstem,
E négy betű az én becsületem,
Hajótöröttségem utolsó roncsa,
Hitetlen hitem, büszke makacsságom,
Egy akarat az akaratlanságon.

E négy betű az én becsületem.
Hadesre! ez a négy betű marad!
Ha alá kéne temetnem e várost,
Rómát, az Imperatort, magamat:
E négy betű az én becsületem!!

Papok, zsidók, hozzátok szólok nyíltan,
Halljátok: amit megírtam, megírtam."

Benn csönd, de künn az éj zsoldárba kezd
S áll a zsoldáros éjben a kereszt.

Reményik Sándor

PÜNKÖSDI SZOMORÚSÁG

A Lélek ünnepén
A Lelket lesem én.
A Lelket, amely több, mint költemény.
A Lelket, amely sosem volt enyém.
A Lelket, amely sosem lesz enyém.
A Lélek ünnepén
Szomorún zendül egyetlen igém:
"Hogy születhetik újjá, aki vén?"...

Túrmezei Erzsébet

AKI HELYETT KRISZTUS VÉREZETT

*Emlékszem: Kemény bilincsbbe vertem,
bénultan ültem a hideg kövön.
Sötétség, bűn és vád töltötte el lelkem,
ijesztő csend kietlen börtönöm.*

*Halál: Oly mindegy. Csak nagynéha lázadt
valami bennem. Életvágy talán.
S akkor... szerettem volna összetörni
bűnt és bilincset börtönöm falán...*

*Neki az ajtó rozsdamart vasának
sámszonkarokkal! Ki a fényre! ki,
ahol szabad mezők ujjongva várnak,
s ahol az élet szent magvát veti!*

*Néha. És máskor rémek. Megremegtem:
a szívemen kemény, hideg marok.
Egy síron túli hang titkos hívása:
'Jöjj! Jöjj Barabás!' - Nem! Nem akarok!*

*'Barabás!' Hah, már nem a rém hívása.
Ezer torokból tör ki: Ó, elég!
Ez a halál! Jön értem. Sírom ássa
és nem kiálthatok felé: Ne még!*

*Most! Súlyos léptek... fegyver csörrenése...
csikordul a zár... szoborrá meredt
minden tagom... egy érdes hang: 'Barabás,
szabad lettél. Le a bilincseket!'*

*Először mint egy álom. De lehullnak
mégis. Tántorgó lábaim előtt
kitárt kapu áll. Ott kinn vár az élet.
Rám vár. Előre! Hadd köszöntsem őt!*

*Merre? Hová? Nagy céltalan örömmel
rohantam, mígnem bős tömegbe vitt,
zúgó tömegben torpant meg a lábam.
Pilátust láttam, népem véneit...*

*S ott állt egy ember: nagy, szűrő tövissel
megkoronázott, véres, tört alak.
Vállán vörös palást, kezébe nádszál.
Hogy le nem roskad annyi kín alatt!*

*Gyöngé, törékeny. Vad lelkemmel érzem:
szelíd, egészen más, mint én vagyok.
Arcán csend, nyugalom. Megtört szemében
valami földöntúli fény ragyog.*

*Ki ez az ember? Megkövülten állok.
Énrám tekint. Ki Ő? Mit véthetett?
Valaki szól: 'A Názáreti Jézus.
Őt feszítik meg Barabás helyett.'*

*Oly hosszú út vezet a Golgotára...
Én végigjártam. Két lázas szemem
odatapadt vonagló alakjára,
ott égett minden gyilkoló szegen.*

*És nem tudtam többé levenni róla.
A szemek fénye... az a szent ajak...
a hulló vér... Múltott a perc, az óra.
Felejtethetlen percek és szavak.*

*A szívemen gigászi nagyra nőttek
láttán kemény, hideg gránithegyek:
Helyettem! Énhelyettem! Énhelyettem!
Hogy én éljek, hogy én szabad legyek!*

*Mikor utolsót vonaglott a teste,
mikor már minden elvégeztetett,
mentem alá a gyász hegyéről én is.
- S ölbe vettem egy síró gyermeket...*

*Megsimogattam... lázadó kezemmel,
mely azelőtt csak gyilkolt és rabolt.
S akkor tudtam meg, hogy Barabás meghalt.
Az ő testét fedi a sziklabolt.*

*Már csak szeretni, simogatni vágytam,
haladni csendesen, mint Ő haladt,
aki helyettem roskadt le a porba
Golgota útján a kereszt alatt.*

*Helyettem. Énhelyettem! Énhelyettem!
Ez a szó zengi át életem.
- Napfény gyanánt ez tündökölt felettem,
s ez nyitja meg a mennyet is nekem.*

*'Ki az? Ki zörget?' - kérdik majd. 'Barabás,
aki helyett Krisztus vérezett.'
S kitárják akkor ujjongó örömmel
a gyöngykaput fehér angyalkezek.*